

THE CABINET OF DR CALIGARI

Ο γερμανικός εξπρεσιονισμός είναι κίνημα τέχνης, το οποίο άναψε την εφάρδση του στη Γερμανία μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο και μεσοκράνησε τη δεκαετία του 1920. Ήταν μέρος του εξπρεσιονιστικού κινήματος που εκδηλώθηκε και σε άλλες χώρες της Ευρώπης όχι μόνο στον κινηματογράφο, αλλά και στην αρχιτεκτονική καθώς και τη ζωγραφική.

Μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο η κινηματογραφική βιομηχανία της Γερμανίας γνώρισε μεγάλη άνθηση. Όμως, λόγω οικονομικών δυσκολιών, οι Γερμανοί παραγωγοί δεν μπορούσαν να γυρίσουν ταινίες αντίστοιχής ποιότητας με εκείνες του Χόλυγουντ. Έτσι οι παραγωγοί του ονόματι ΛΑ ανέπτυξαν ένα δικό τους στυλ με τη χρήση του συμβολισμού και της σκηνογραφίας για να προσδώσουν συναισθηματικά και βαθύτερο νόημα στις ταινίες και επενεργώθηκαν στις "οικειστές" αντάρθρωδες εμπειρίες.

Οι πρώτες εξπρεσιονιστικές ταινίες: Ο φοιτητής της Πράγας (1915)[1], Το εργαστήριο του δόκιμου Καθηγητή (1920), Η πόλη (1924)[1], Νοσοκομείο (1922)[1], Φάντομ (1922), Σάιεν (1923) και Το τελευταίο γέλιο (1924), έδωσαν έμφραση στον συμβολισμό, το μαγιαζά και τη σκηνογραφία.

Πολλά ευρωπαϊκά κινήματα της δεκαετίας του 1920 ήθελαν να παραριστούν και να δοκιμάσουν πρωτοποριακά για την εποχή πράγματα. Οι πρώτες εξπρεσιονιστικές ταινίες λόγω έλλειψης χρημάτων γυρίστηκαν σε μη-ρεαλιστικά γεωμετρικά παράλληλα σκηνικά το οποία ήταν ζωγραφισμένα με βάση τις αρχές του εξπρεσιονισμού στη ζωγραφική. Το σκηνικό και η ιστορία των εξπρεσιονιστικών ταινιών συχνά διαπραγματεύονται θέματα όπως η ψυχή, η παρθένα, η προδοσία και άλλα τέτοια θέματα (εν συνθήκη με τα συνταχόμενα ερωτικά έργα ή τις περιπέτειες). Άλλα έργα που εντάσσονται στον γερμανικό εξπρεσιονισμό είναι το "Metropolis" (1927) του Φρις Λάνγκ όπως και το "Τ" (1931) του ίδιου σκηνοθέτη[2].

Σαν κίνημα ο γερμανικός εξπρεσιονισμός έζησε λίγα χρόνια. Τα θέματα όμως που διαπραγματεύονταν οι ταινίες του παρέμειναν επίκαιρα και στα τέλη της δεκαετίας του 1920 αλλά και τη δεκαετία του 1930. Αυξήθηκε σημαντικά η έμφραση στον φρονησμό και τη σκηνογραφία για τη δημιουργία ατμόσφαιρας στον κινηματογράφο. Αυτή η κινηματογραφική σχολή, που οδήγησε στη δημιουργία του φιλμ νουβρ, μετανάστευσε μαζικά στην Αμερική όταν οι ναζί κατέλαβαν την εξουσία. Οι Γερμανοί σκηνοθέτες ήταν ποιά εξπρεσιονιστές στα αμερικανικά ονόματα και γύρισαν κλασικές ταινίες που έφρασαν εποχές[3].

Λόγω κινηματογραφικά είδη που έχουν επηρεαστεί ιδιαίτερα από το γερμανικό εξπρεσιονισμό είναι οι ταινίες τρόμου και το φιλμ νουβρ. Ο Καρλ Λάιτλε και η Universal Studios ανέπτυξαν μεγάλη φήμη την εποχή του Βαβυλώ με ταινίες όπως το "Φάντασμα της Οπέρας". Επηρεασμένοι από το κίνημα είναι και σκηνοθέτες όπως ο Άλφρεντ Χίτσκοκ.

